

2. neděle velikonoční

Pokračování velikonočního příběhu v evangeliu Janově, kap. 20 říká, že Ježíšovi učedníci ještě za týden po Velikonocích byli schováni za zavřenými dveřmi. Velmi to připomíná tu naši situaci, kdy mnozí v našem prostředí otevírají dveře na ulici jen ve chvíli, když jim blízcí nesou nákup.

Život za zavřenými dveřmi může být velmi náročný, ale může vést také k novým pohledům na události života. Pro oslovení Kristem nejsou žádné dveře dost zavřené. Najednou stojí uprostřed všeho toho dění a ukazuje své rány a vyzývá: „Dotkněte se mě a přesvědčte se, že jsem to já.“ To dotknout se Kristových ran může mít i tvrdou podobu třeba ponorkové nemoci. Ve společnosti Ježíšových učedníků vzniklo napětí mezi těmi, kteří už se se vzkříšeným setkali a Tomášem, který jejich svědectví nemohl uvěřit. Museli se naučit jeho nevěru snášet, mít ho stejně rádi, nedopustit, aby odešel.

Ježíš nepřichází hned ty dveře otevřít, ty si museli pak učedníci otevřít sami, ale přichází říci - já jsem tu s Vámi, rozumím tomu, prošel jsem velikým utrpením, ale něco to přineslo. Nejde tedy o to, aby každé vaše trápení co nejdříve skončilo, ale aby to něco přineslo, aby vás to proměnilo.

Naše situace není trest nebo prokletí. Co vzal Boží Syn na sebe, je už od kořene nějak proměněno. K tomu říká příklad a úvahu jeden římský kazatel: Co je nejjistějším důkazem toho, že nápoj, který je podáván, není otrávený? Když podávající pije před tebou ze stejné číše. Tak to učinil Bůh, když před zraky světa zemřel na kříži - vypil kalich bolesti až do dna. Ukázal, že není jedovatý, ale že na jeho dně leží perla.

Současná pandemie probudila člověka z iluze všemohoucnosti. Nejmenší a beztvary prvek přírody, virus, postačil k tomu, aby nám připomněl, že i tak vyspělá technologie je krátká. V Londýně se vypráví, že když v katedrále sv. Pavla pracoval malíř na fresce, jednou v nadšení nad svým dílem trochu poodstoupil, aby ho lépe viděl, uniklo mu, že se v příštím okamžiku může zřítit z lešení dolů. Jeho pomocník navzdory zděšení pochopil, že výkřik by katastrofu pouze urychlil, neváhal ani okamžik a mrsknul namočeným štětcem do středu fresky. Mistr zděšeně skočil dopředu. Jeho dílo se trochu poničilo, ale on byl zachráněn.

Takto někdy jedná s námi Bůh: otrásá našimi plány a naším klidem, aby nás ochránil před propastí, kterou nevidíme. Ale Bůh není ten, kdo vrhá štětec na fresku naší pyšné technologické civilizace. Bůh je spojencem naším, nikoli toho problematického viru. Trpí jako každý otec a matka, kteří se musí dívat na utrpení svých dětí. Až to jednou objevíme, zastydíme se za všechna obvinění, která jsme mu v životě adresovali. Sv. Augustýn píše, že Bůh by nikdy nedovolil, aby v jeho díle existovalo jakékoli zlo, pokud by nebyl dostatečně mocný a dobrý, aby mohl z toho zla vyvodit dobro. Určitě si nepřál smrt svého syna, ale ponechal volný průchod lidské svobodě a při tom ji zařadil do svého plánu. Snad i přírodní věci se dějí v jakési jejich svobodě dané zákony rozvoje, ale jsou zařazeny do jeho plánu.

A co naše modlitby, mají snad změnit Boží plány? K čemu jsou potřeba? Aby to bylo společné dílo Boží i naše, aby naše otevřenost pro poznání způsobu spolupráce a pomoci byla co největší a aby to v nás zanechalo to, co nám bude prospěšné.

Ježíš učedníkům neřekl: „Už odemkněte ty dveře“, to museli pak podle úvahy udělat sami. Ještě je doba těch zavřených dveří a tedy také toho důležitého tajemného dění za nimi. Dětem už je to dlouhé, maminky už neví, co mají vařit, rodiče si lezou na nervy, ale naštěstí nemohou jen tak utéct. Je to šance, do které jsme trochu tlačeni, protože svobodně bychom si ji nikdy nezvolili.

Jindřich Bartoš

